

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. P.**, zast. JUDr. Miladou Nedvědickou, advokátkou, se sídlem Bří Mrštíků 10, Ústí nad Labem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 8. 2007, č. j. 42 Cad 195/2007 – 13,

t a k t o:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 42 Cad 195/2007 – 13, ze dne 27. 8. 2007, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2007 č. X zamítla žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení podle § 56 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění žádost žalobce o přiznání starobního důchodu z preferované pracovní kategorie I. B v 58 letech věku. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že v osobním listě důchodového zabezpečení, který byl zaslán s rozhodnutím ze dne 22. 2. 2003, bylo v pracovní kategorii I. B započteno celkem 19 roků a 51 kalendářních dní. Podle dodatečně prokázaných skutečností bylo žalobci v pracovní kategorii I. B dále započteno v roce 1970 kromě již zhodnocených 44 kalendářních dní, dalších 28 kalendářních dní. Jedná se o dobu výkonu vojenského cvičení od 5. 10. 1970 do 1. 11. 1970. Celkový počet dní v kategorii I. B v roce 1970 činí 72 kalendářních dní. Dále je v pracovní kategorii I. B započten plně v rozsahu 365 kalendářních dní rok 1977. Původně bylo v roce 1977 započteno v kategorii I. B 90 kalendářních dní. V pracovní kategorii I. B tak bylo dopočteno celkem 303 kalendářních dní. Žalovaná dále v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že dodatečně provedený zápočet je zcela bez vlivu na rozhodnutí ze dne 22. 2. 2003 o zamítnutí starobního důchodu v 58

letech věku ke dni 20. 3. 2003, neboť celková doba pojištění v kategorii I. B činí pouze 19 roků a 354 kalendářních dní a nadále tak není v této preferované pracovní kategorii splněna podmínka alespoň 20 let zaměstnání. Rozhodnutí ze dne 22. 2. 2003 zůstává i nadále v platnosti. V odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno, že tímto rozhodnutím se provádí realizace rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2007, sp. zn. 41 Cad 151/2003.

V podané žalobě žalobce nesouhlasil s rozhodnutím a namítal, že z předchozího rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 41 Cad 151/2003 nelze právní názor zastávaný žalovanou dovodit. Poukazoval na to, že předchozí rozsudek konstatoval nepřesnosti přehledu dob pojištění a z provedených výsledků svědků, kteří pracovali jako podřízení žalobce, vyplynulo, že zejména v inkriminované době roku 1977 pracoval žalobce v nezměněných podmínkách a funkcích, tak jako v předchozích letech. Nepřesnost údajů o pracovním zařazení vznikla výlučně administrativním nedopatřením na straně zaměstnavatele. Žalobce dále uvedl, že soudní rozhodnutí sledovalo ten účel, aby po řízení doplněném svědeckými výpověďmi byla věc uzavřena a zabránilo se dalšímu sporu. Napadené rozhodnutí však mechanicky vyšlo z „převrácených“ let vojenského cvičení a v dalším ponechalo výsledky řízení nezměněné, aniž by bylo přihlédnuto k důkaznímu řízení v předchozí věci. Navrhoval, aby z ohledem na důkazy provedené v předchozím řízení krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem po provedeném jednání rozsudkem ze dne 27. 8. 2007, č. j. 42 Cad 195/2007 – 13, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z vyjádření žalobce a žalované, z obsahu dávkového spisu a z obsahu spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem vedeného pod sp. zn. 41 Cad 151/2003, zejména z rozsudku ze dne 27. 2. 2007, č. j. 41 Cad 151/2003 – 51. Zjistil, že podle citovaného rozsudku měla žalovaná zhodnotit žalobci dobu vojenského cvičení v rozsahu 28 dnů od 5. 10. 1970 do 1. 11. 1970 v I. pracovní kategorii a dále celý rok 1977. Krajský soud konstatoval, že žalovaná se řídila předchozím rozsudkem v plném rozsahu, přesto však žalobce získal pouze 19 roků a 354 dnů zaměstnání v I. pracovní kategorii. K námitkám žalobce, že i v roce 1970 vykonával po celý rok zaměstnání v I. pracovní kategorii, uvedl soud, že žádný ze svědků vyslechnutých v předchozím řízení výslovně nepotvrdil, že by žalobce v r. 1970 odpracoval v I. pracovní kategorii více než 44 dnů, které jsou vykázány v evidenci ČSSZ. Soud dále uvedl, že přestože žalobce akceptoval výsledky dokazování, trval na tom, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno. Podle názoru soudu mu však nemohlo být vyhověno, neboť nebylo prokázáno, že byť jde o pouhých 11 dnů, žalobce tyto dny v preferované pracovní kategorii odpracoval. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen stěžovatel). Namítal, že rozhodnutí soudu se opírá o zjištění vyplývající ze zápočtového listu a navazujících listin, z nichž se podává, že k zápočtu požadované doby pro přiznání předčasného starobního důchodu žalobci chybí 11 dnů v preferované pracovní kategorii.

Poukazoval na to, že v průběhu předchozího řízení doložil délku doby odpracovanou v kategorii I. B, a to nejen nepřesně vedenou evidencí, ale výpovědí svědků N., M., S. a N., kteří zcela přesvědčivě vypověděli, že pracovali převážně jako tehdejší podřízení žalobce a potvrdili, že pracoval ve stejném postavení a na stejném pracovišti

jako uvedení svědci. Pracovní činnost těchto svědků v preferované pracovní kategorii byla jednoznačně akceptována a i z přehledu žalobcových výdělků vyplývá skutečnost, že jeho pracovní odměna byla poskytována podle zařazení do I. pracovní kategorie. Neexistoval tedy jediný důvod, který by při stále stejné činnosti a ve stejné funkci měl znamenat přerušování příslušného zařazení.

Stěžovatel dále namítal, že se výpovědi těchto svědků dovolával v řízení před soudem a rovněž navrhoval jejich případné doplnění, avšak soud jeho návrhu nevyhověl a poučil ho o možnosti doplnit řízení až v rámci opravných prostředků. Poukázal dále na to, že dosud slyšení svědci potvrdili i nepřesnost v evidenci pracovních výkazů tehdejšího zaměstnavatele, která ostatně byla patrna ze zmatečných záznamů, z nichž část byla v rámci předchozího řízení jednoznačně konstatována a odstraněna, k dalším však nebylo přihlédnuto. Nedostatky této evidence vedly k tomu, že v roce 1970 bylo ze zcela neznámého důvodu v jeho prospěch započteno pouze 44 dnů v preferované pracovní kategorii, ačkoliv s výjimkou vojenského cvičení, které trvalo 30 dnů, nedošlo ani v tomto případě ke změně pracovní smlouvy a platových či pracovních podmínek. Je tedy zcela jednoznačné, že rok 1970 je zcela způsobilý zhojit evidenční nedostatek a pokrýt zbývající chybějící dobu. Navrhoval proto výslech svědků, které v kasační stížnosti označil. Dovožoval, že po doplnění výslechu svědků by nepochybně muselo dojít ke změně poměrů tak, že by muselo být vyhověno žalobě. Navrhoval, aby byl napadený rozsudek zrušen s tím, že po doplnění řízení bude žalobě vyhověno.

Žalovaná uvedla, že se ke kasační stížnosti nebude vyjadřovat, neboť souhlasí s napadeným rozsudkem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

Byť stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačil důvody ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., z jejího obsahu vyplývá, že se dovolává toho, že již na základě soudního řízení vedeného pod sp. zn. 41 Cad 151/2003 u Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo prokázáno, že odpracoval v preferované pracovní kategorii 20 let. Jinými slovy se dovolává toho (a to již od počátku tohoto přezkumného soudního řízení), že závazný právní názor Krajského soudu v Ústí nad Labem, vyslovený v předchozím rozsudku, nebyl žalovanou v plném rozsahu respektován, a že v nyní posuzované věci krajský soud pochybil, pokud k této skutečnosti nepřihlédl.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze tyto důvody podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná.

Z obsahu dávkového spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel, nar. 20. 3. 1945, podal dne 6. 10. 2003 žádost o starobní důchod podle § 29 zák. č. 155/1995 Sb. Podle osobního listu důchodového pojištění obsaženého v dávkovém spise měl stěžovatel zhodnoceno 6986 dnů v I. kategorii – 58, tj. 19 let a 51 dnů. V roce 1970 měl v I. pracovní kategorii zhodnoceno 44 dnů zaměstnání a 320 dnů zaměstnání měl zhodnoceno ve III. pracovní kategorii. V roce 1977 měl zhodnoceno 90 dnů v I. pracovní kategorii a 275 dnů ve III. pracovní kategorii. Podle evidenčního listu důchodového zabezpečení ze dne 6. 12. 1990 vydaného podnikem Tramontáže s. p. Chrudim, měl stěžovatel v roce 1970 zhodnocenu dobu od 1. 1. do 31. 12. 1970 a z toho 44 dnů v I. pracovní kategorii, přičemž druh činnosti byl označen: 410108/1 – montér ocelových konstrukcí. Jeho výdělek v roce 1970 činil 39 160 Kč. Ve vysvětlivkách v tomto evidenčním listu je mj. uvedeno, že vojenské cvičení trvalo od 28. 10. 1971 do 24. 11. 1970 a náhrada ve výši 1949 Kč nebyla zahrnuta do hrubého výdělku. Uvedený doklad je stěžovatelem podepsán. V tomtož evidenčním listu důchodového zabezpečení byla v roce 1977 zhodnocena doba zaměstnání od 1. 1. do 31. 12. 1977, přičemž v I. pracovní kategorii bylo zhodnoceno 90 dnů, a to jako zaměstnání 410801/1 – montér ocelových konstrukcí. Hrubý výdělek v tomto roce činil 67 836 Kč. V dávkovém spise se dále nachází formuláře „Prohlášení o dobách zaměstnání“, v nichž spolupracovníci stěžovatele J. N. a F. S. potvrzovali stěžovateli dobu zaměstnání od 7. 1. 1970 do 5. 1. 1971 a od 3. 1. 1977 do 31. 12. 1977. Rozhodnutím ze dne 22. 2. 2003 zamítla žalovaná žádost stěžovatele o starobní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 29 zák. č. 155/1995 Sb. s odůvodněním, že v I. pracovní kategorii získal stěžovatel pouze 19 roků a 51 dnů.

Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem vedeného pod sp. zn. 41 Cad 151/2003 plyne, že stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, v níž se dovolával toho, že v r. 1970 byl pracovníčně zařazen stejně jako v předchozích letech, a kromě vojenského cvičení v trvání 28 dnů vykonával zaměstnávání v I. pracovní kategorii. Dále se dovolával toho, že i v r. 1977 pracoval v téže kategorii a není tedy jasné, proč má zhodnoceno pouze 90 dní. Navrhoval výslech svědků v žalobě vyjmenovaných k prokázání svých tvrzení. Krajský soud provedl výslech svědků F. S., J. N., V. M. a J. N. a vycházel z údajů vojenské knížky č. L 500783, podle níž stěžovatel vykonával vojenské cvičení v době od 5. 10. 1970 do 1. 11. 1970. Rozsudkem ze dne 27. 2. 2007, č. j. 41 Cad 151/2003 – 51, rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2003 zrušil pro vady řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že v případě žalobce byla doba zaměstnání vykonávaná v I. pracovní kategorii žalovanou hodnocena podle evidenčních listů a přílohy 126 tak, že žalobce získal I. pracovní kategorii 19 roků a 151 dnů (správně 51 dnů), a podle žalované nezískal pro vznik nároku na starobní důchod potřebných 20 roků pojištění. Celkovou dobu pojištění žalovaná započítala žalobci v rozsahu 42 roků a 103 dnů. Jak vyplynulo z výpovědi žalobce, začal pracovat v podniku Transporta Chrudim dne 16. 7. 1962, u něhož, i po všech jeho reorganizacích, ukončil pracovní poměr až dne 31. 8. 1990. Práci montéra ocelových konstrukcí podle evidenčního listu - funkce č. 410108/1 v organizaci vykonával nepřetržitě od r. 1969 na různých pracovištích, konkrétně v posuzovaném roce 1977 na pracovišti Lomo Březno, resp. Severočeské doly Tušimice, což potvrzují i údaje uvedené v evidenčním listu o době zaměstnání a výdělku z let 1969 – 1978 a výpovědi žalobce i svědků F. S., J. N. a J. N., kteří pracovali u stejného zaměstnavatele jako žalobce. Z výpovědi těchto svědků také vyplynulo, že žalobce pracoval v posuzovaném roce stále jako vedoucí montér ocelových konstrukcí. Porovnáním výdělků, kterých žalobce docílil v roce 1977 podle údaje ve mzdovém listu, krajský soud také nezjistil žádné markantní rozdíly

v jednotlivých měsíčních odměnách, které by svědčily o výkonu jiné než dosavadní funkce. I svědek V. M. potvrdil, že žalobce pracoval jako vedoucí montér ocelových konstrukcí a nevzpomenul, že by v r. 1977 došlo ke změně funkce žalobce. Soud zejména vyšel z údajů evidenčního listu, podle něhož žalobce ve sledovaném období od roku 1973 do r. 1978 nepřetržitě pracoval jako montér ocelových konstrukcí. Případná změna pracovního zařazení by byla zcela jistě v evidenčním listu zaznamenána. Soud dále konstatoval, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu a proto napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a vrátil k dalšímu řízení. V závazném právním názoru vyslovil, že bude na žalované, aby v novém rozhodnutí započítala žalobci jako dobu pojištění v I. pracovní kategorii též dobu skutečného výkonu vojenského cvičení (od 5. 10. 1970 do 1. 11. 1970) a žalovaná dále bude vycházet z toho, že žalobce pracoval jako montér ocelových konstrukcí po celý rok 1977 a splnil podmínky pro přiznání starobního důchodu podle ustanovení § 29 zdp podle žalobcova návrhu.

Uvedený rozsudek nebyl napaden kasační stížností a nabyl právní moci dne 16. 3. 2007.

Podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb. má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně a) 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen „důchodový věk“), nebo b) 15 let a dosáhl aspoň 65 let věku, pokud nesplnil podmínky podle písm. a).

Podle § 74 téhož zákona, nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. 1. 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány do 31. 12. 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.

Podle § 21 zák. č. 100/1988 Sb. v jeho znění do 31. 12. 1995 (podmínky nároku na starobní důchod) má podle odstavce 1 tohoto ustanovení občan nárok na starobní důchod, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku aspoň

- a) 55 let, byl-li zaměstnán nejméně 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a) nebo nejméně 10 roků v takovém zaměstnání v uranových dolech,
- b) 55 let, byl-li zaměstnán nejméně 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b), jestliže byl z tohoto zaměstnání převeden nebo uvolněn z důvodů uvedených v § 12 odst. 3 písm. d) a e),
- c) 55 let, byl-li zaměstnán nejméně 20 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h),
- d) 58 let, byl-li zaměstnán nejméně 20 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. i) až l), nebo,
- e) 60 let

Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Podle § 78 odst. 6 téhož zákona, zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí.

Z posledně citovaných ustanovení soudního řádu správního vyplývá, že pravomocný rozsudek soudu, jímž se rozhodnutí správního orgánu zrušuje, má za následek, že se věc vrací do fáze řízení, ve které byla před vydáním zrušeného rozhodnutí. Správnímu orgánu vzniká procesní povinnost respektovat závazný právní názor soudu a v dalším řízení podle něj postupovat. Přitom může být využito i důkazů provedených před správním soudem, tj. v podstatě skutkový stav a jeho hodnocení, jako podklad (vedle právního názoru soudu podle odst. 5 (pro nové rozhodování odst. 6). Nerespektování závazného právního názoru (odst. 5) vysloveného správním soudem v kasačním rozsudku má za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení bez dalšího. Správní orgán je však vázán pouze v konkrétní věci. Vázanost kasačním rozsudkem soudu, respektive rozsudkem vyslovujícím nicotnost, však může být prolomena na základě nově zjištěného nebo doplněného skutkového stavu, popř. při změně právního stavu, změnou zákona, na základě kterého původně rozhodoval správní orgán.

Závazný právní názor vyslovený rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2007, č. j. 41 Cad 151/2003 – 51, se týkal tří okruhů. Krajský soud žalovanou zavázal k tomu, aby

- 1) započítala žalobci jako dobu pojištění v I. pracovní kategorii též dobu skutečného výkonu vojenského cvičení od 5. 10. 1970 do 1. 11. 1970,
- 2) vycházela z toho, že žalobce pracoval jako montér ocelových konstrukcí po celý rok 1977,
- 3) vycházela z toho, že žalobce splnil podmínky pro přiznání starobního důchodu podle žalobcova návrhu [§ 29 zákona č. 155/1995 Sb.].

Žalovaná ovšem nyní přezkoumávaným rozhodnutím ze dne 4. 6. 2007 znovu žádost stěžovatele zamítla s odůvodněním, že při zápočtu nově prokázaných dob zaměstnání v I. pracovní kategorii získal stěžovatel pouze 19 roků a 354 dnů zaměstnání a nadále tak není splněna podmínka 20 let zaměstnání v I. pracovní kategorii.

Lze tedy konstatovat, že závazný právní názor krajského soudu uvedený v bodu 3) respektován nebyl. Proto je třeba se blíže zabývat vysloveným závazným právním názorem jako celkem a objasnit, jak měl být správně vyložen.

Nejsou pochybnosti o tom, že ta část závazného právního názoru uvedená pod bodem 2) respektována byla. Jak totiž vyplývá z osobního listu důchodového pojištění ze dne 28. 3. 2007, bylo stěžovateli v roce 1977 zhodnoceno 365 dnů zaměstnání v I. pracovní kategorii. Problém vyvolává bod 1) závazného právního názoru, kdy žalovaná tento bod realizovala tím, že v r. 1970 zhodnotila stěžovateli, kromě již zhodnocených 44 dnů zaměstnání v preferované pracovní kategorii, dalších 28 dní výkonu vojenského cvičení. Podle osobního listu důchodového pojištění ze dne 28. 3. 2007 má stěžovatel v r. 1970 zhodnoceno 72 dnů zaměstnání v I. pracovní kategorii a 293 dnů ve III. pracovní kategorii.

Nejvyšší správní soud má za to, že taková realizace bodu 1) závazného právního názoru není správná, neboť neodpovídá výsledkům důkazního řízení provedeného ve věci sp. zn. 41 Cad 151/2003 a koneckonců ani výsledkům právního posouzení při hodnocení dob.

Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel se dovolával v řízení u krajského soudu vedeného ve věci 41 Cad 151/2003 mimo jiné toho, aby mu byl zhodnocen v I. pracovní kategorii celý rok 1970, a konstatoval, že v tomto roce vykonával stále stejnou práci a na stejném pracovišti jako v předchozích a pozdějších letech s tím, že mu není jasné, proč zrovna v r. 1970 mu výkon zaměstnání v preferované pracovní kategorii zhodnocen nebyl. Upozornil rovněž na nesprávnou evidenci doby výkonu vojenského cvičení v evidenčním listu důchodového zabezpečení, a vojenskou knížkou č. L 500783 prokázal, že vojenské cvičení vykonával v době od 5. 10. 1970 do 1. 11. 1970. Dovolával se tedy toho, aby mu byl v r. 1970 výkon zaměstnání hodnocen v I. pracovní kategorii s tím, že takovou práci vykonával po celý rok vyjma 28 dnů, kdy vykonával vojenské cvičení.

Stěžovatel ve vztahu k roku 1970 předložil již v řízení před žalovanou formuláře „Prohlášení o dobách zaměstnání“ ze dne 2. 4. 2003, v nichž mu svědci J. N. a F. S. potvrdili, že jako spolupracovníci stěžovatele mohou věrohodně prokázat dobu od 7. 1. 1970 do 5. 1. 1971 a dobu od 3. 1. 1977 do 31. 12. 1977. V průběhu soudního řízení oba svědci potvrdili, že se žalobcem v uvedené době pracovali, přičemž svědek J. N. výslovně uvedl, že se stěžovatelem pracoval jako montér od roku 1970 s tím, že stěžovatel od roku 1970 do roku 1975 pracoval jako montér na dolech a poté od roku 1975 jako vedoucí montér. Podle osobního listu důchodového pojištění založeného ve spise má J. N. hodnocenou dobu zaměstnání od 1. 1. 1970 do 31. 12. 1976 nepřetržitě jako dobu zaměstnání v I. pracovní kategorii. Svědek F. S. potvrdil, že pracoval se stěžovatelem u jednoho podniku od r. 1968 asi do r. 1996 s tím, že v některých obdobích pracoval jako jeho podřízený. Podle osobního listu důchodového pojištění založeného ve spise má F. S. zhodnoceno v roce 1970 153 dnů v I. pracovní kategorii. K pracovní činnosti stěžovatele se vyjadřovali i svědci V. M. a J. N., kteří potvrdili, že stěžovatel u Tramontáže Chrudim pracoval jako montér a později jako vedoucí montér, avšak bližší podrobnosti pro odstup času neuvedli.

Dále nutno zdůraznit, že krajský soud tím, že zavázal žalovanou k tomu, aby stěžovateli zhodnotila „též dobu výkonu vojenského cvičení“ v době od 5. 10. 1970 do 1. 11. 1970 v I. pracovní kategorii (žalovaná proti jeho závěru nebrojila), musel implicitně vycházet z toho, že stěžovateli bude zhodnocen jako doba zaměstnání v I. pracovní kategorii celý rok 1970. Podle § 5 odst. 1 písm. g) nařízení vlády č. 117/1988 Sb. lze totiž zhodnotit jako dobu zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie dobu, po kterou pracovník nemohl konat práci pro překážku v práci z důvodu obecného zájmu, nejde-li o zaměstnání, jen za situace, je-li tato doba obklopena dobou zaměstnání v takové pracovní kategorii. Jestliže tedy stěžovatel měl podle osobního listu důchodového pojištění zhodnoceno v r. 1970 pouze 44 dnů v preferované pracovní kategorii, pak soud, zavazující žalovanou, aby stěžovateli zhodnotila v této kategorii i dobu od 5. 10. 1970 do 1. 11. 1970, musel mít za prokázané, že stěžovatel bude mít současně zhodnocenu jako dobu zaměstnání I. pracovní kategorie, jak dobu před 5. 10. 1970, tak dobu po 1. 11. 1970. Jinak by stěžovateli doba výkonu vojenského cvičení nemohla být ve smyslu § 5 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. zhodnocena.

Na základě výsledku provedeného dokazování ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 41 Cad 151/2003 a se zřetelem k obsahu závazného právního názoru jako celku, vysloveného v rozsudku tohoto soudu ze dne 27. 2. 2007, č. j. 41 Cad 151/2003 – 51,

je třeba závazný právní názor vyložit tak, že stěžovateli musí být zhodnocena jako doba zaměstnání I. pracovní kategorie doba od 1. 1. 1970 do 31. 12. 1970 a tudíž splnil podmínky nároku na starobní důchod v preferované pracovní kategorii, jak je zde uvedeno. Zhodnotila-li tedy žalovaná na základě závazného právního názoru kromě již zhodnocených 44 dnů zaměstnání v I. pracovní kategorii pouze dalších 28 dní v této kategorii, nerespektovala závazný právní názor vyslovený citovaným rozsudkem krajského soudu v plném rozsahu a v souvislosti s provedeným důkazním řízením, a tím zatížila řízení procesní vadou, které je důvodem zrušení napadeného rozhodnutí.

Dospěl-li krajský soud v nyní projednávané věci na základě provedeného dokazování k jinému závěru, totiž k tomu, že žalovaná závazný právní názor respektovala v plném rozsahu, posoudil nesprávně tuto procesní právní otázku, čímž naplnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud tedy v dalším řízení zruší napadené rozhodnutí žalované a zaváže ji závazným právním názorem v tom směru, že žalovaná stěžovateli zhodnotí jako dobu zaměstnání v I. pracovní kategorii dobu od 1. 1. 1970 do 31. 12. 1970, což znamená, že kromě již zhodnocených 72 dnů v preferované I. pracovní kategorii, zhodnotí v této kategorii v roce 1970 dalších 293 dnů.

V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu